

her i Thinget, den nuværende Theaterchef, han har sagt for ikke mange Aar tilbage, at de nordiske Brødre behøve vi ikke at frygte for, dem kunne vi nok bante, og han er jo militærkyndig, han maa kunne have Erfaring i saa Henseende, og jeg er ikke fri for at tro, at han har Ret. Der- som der overhovedet er nogen Kraft i os, maa vi kunne staa os imod dem. Kunne vi ikke det, saa veed jeg ikke nogen Magt i Verden, vi kunne bante, og derfor forekommer det mig, at det var sundere og naturligere, at vi søgte at komme til at leve paa en saa god og freldelig Fod med vore sydlige Naboer som vel muligt, thi de ere langt farligere i mine Tanker. Det er ikke nogen Tale- maade; jeg tror nok, det er værd at tage det un- der alvorlig Overveelse, og jeg synes, at det vilde være meget sundere at sige til vore nord- lige Brødre: Lad os Alle i Forening søge at slutte os sammen i Venstabs med vore sydlige Naboer, og lad det blive Brødre allesammen, baade med dem Nord og dem Syd for os. Men man er altfor krigerisk i Hu til at vllle gaa ind derpaa. Det er det, jeg lægger Mærke til, og jeg frygter for, at vort Fædreland for Fremtiden skal lide alt for Meget berunder, at man vil lade dem Syd for os vide, at man har ifinde at tage tilbage, hvad man mener at være for- urettet for i tidligere Tid. Ja, var der Udsigt dertil, kunde det lade sig gjøre, saa var det godt nok, saa kunde man forsøge det. Men jeg tror, at det vil komme os for dyrt til at staa, og jeg frygter for, at det vil komme til at ende med, som det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Bust) sagde, at vi kun ville komme til at spille Stormagt for en Tid, og vi have jo set, hvad det fører til. Den ene Landsdel er svunden bort fra os efter den anden, og jeg tror ikke, vi nu taale at blive beskaarne yderligere, hvis vi skulle bestaa som selvstændig Stat. (Sag d: Der er netop det, vi ville sikke os imod). Ja, men jeg tror, at det Middel, vi ville bruge der- til, vil føre os lige til vor Undergang, især hvis det lykkes det ærede Medlem at faae Kjøbenhavn besættet fra Landsiden. Jeg har ikke hørt ham udtale sig derfor, men jeg er ikke i mindste Tvivl om, at han er fuldt enig i en saadan Besættning, at han vilde ønske hellere idag end imorgen, at denne Besættning var der. Ja, rigtig, det tror jeg, hvis den var der. Ja, hvis den var der, saa vare vi over Banskelighederne, kunde vi springe ind i den, kunde det ærede Medlem finde paa et Middel dertil, saa at det ikke kostede os Noget, saa vilde ogsaa jeg anbefale hans Forslag. Men den Slags Mirakler har jeg endnu ikke set. Det skulde da være Fremtiden forbeholdt at lade saa- danne Mirakler. Net, vi skulle snart se, at, naar man faar Kjøbenhavn besættet, vil det ogsaa være et Krigsspørgsmaal, saa faae vi desværre en skønne Dag at se, at Fjenden bemægtiger sig Sylland og Fyn. Jeg vil spørge Militære og

Læge, der tale saa varmt og inderligt om denne Sag, hvad der vel skal være til Ginder for, at de Magter, der have ifinde at bemægtige sig os, efter at Kjøbenhavn er besættet, sætte sig i Be- fiddelse af Sylland og Fyn og saa lade os sidde inde med Sjælland, hvis de finde deres Fordel derved? Kunne de Herrer sige noget som helst Mid- del til at vriste disse Landsdele ud af Hænderne paa dem igjen? Da jeg bor i Sylland, og jeg ogsaa gjerne vil vise mig ligesaa patriotisk som nogen af de Herrer, vil jeg gjerne vide, hvilke Midler de vilde have ihænde, naar vi gif med til at besætte Kjøbenhavn. Naar vi her lavede Alt saa deiligst ordnet til at forsvare Fædrelandet, hvad Sikkerhed var det da for, at vi kunde blive blot nogenlunde beskyttede? Vi Syder have prøvet tidligere, hvad der vil sige at være i Fjendevold; det er ikke saa rar en Historie; det er ikke saa rart, at Fjenden piner os ud til den sidste Dre, for ikke at sige, at han gjør os det umuligt at leve. Saa kan det ikke hjælpe, at de Herrer mul- ligvis sidde bag Kjøbenhavns Volde; thi hvilke Midler have de til at frelse os, naar vi paa den Maade blive behandlede af Fjenden? Nu veed jeg vel, at de vilde sige, at saa længe vi have Kjøbenhavn, er Danmark ikke falden. Det ind- rømmer jeg, er der Noget i. Men det er jo en Skjønssag, hvor længe vi kunne holde Kjøben- havn, naar det er besættet. Jeg har altid under Forhandlingerne om Hærløven lige siden 1867 hørt Nogle sige 3 Uger, medens Andre gif saa vidt, at de talte om 6 Uger, atter Andre kun talte om 14 Dage. Altsaa, de Sagkyndige ere her uenige, det varierer mellem et Par Maaneder og nogle Dage. Man har endog dristet sig til at paastaa, at selv i 14 Dage kunne vi ikke holde saadan en Fæstning, men skulde vi saa offre Hundreder af Millioner paa Besættninger. Thi jeg bryder mig ikke om, at man nævner 30—40 Millioner, naar jeg lægger Mærke til, hvad de Militære sige, t. Ex. det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen), der har sagt idag, at det bliver ikke en Fæstning, man kan være tjent med. Deri har han Ret, at, vil man have en Fæstning, saa maa man bygge en Fæst- ning, som man kan være tjent med, og være forberedt paa at have det Mandstabs, der hører til at for- svare derne. Men begynd ikke paa noget Halvt, thi derved spilder man Landets Penge og ud- sætter Landet selv for paa en sørgelig Maade at gaa tilgrunde. Forinden De imidlertid gaa til at anlægge Fæstninger maa jeg bede om, at den poliitiske og finantstuelle Side af Sagen bliver tagen under en ganske anderledes alvorlig Drøf- telse, end det hidtil er sket. Vi have jo lidt en Del Stussfæller siden 1867, og ikke mindst overfor det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), ham, hvem det maaske mere end nogen Anden skuldes, at vi fik den saakaldte almindelige Børnepligts Princip indført i Hærløven. Almind- belig Børnepligt! Jeg har ikke uden Interesse